

Augusztus 26-án délután, a családok világtalálkozójának befejezéseként, a Szentatya a dublini Phoenix parkban mutatott be szentmisét. A szentmise elején bocsánatot kért az egyház tagjai által elkövetett visszaélésekért, a mise végén pedig köszönetet mondott az egész találkozóért. Ezeket s a pápa homíliáját Tózsér Endre piarista szerzetes (Magyar Kurír) fordításában olvashatjuk.

Ferenc pápa szavai a szentmise elején

Tegnap találkoztam nyolc személlyel, akik hatalommal való visszaélésnek, lelkiismereti kényszerítésnek vagy szexuális visszaélésnek voltak áldozatai. Magammal hozva mindazt, amit mondtak nekem, szeretném az Úr irgalmának színe elé hozni ezeket a bűncselekményeket, és szeretnék bocsánatot kérni értük.

Bocsánatot kérünk az Írországon elkövetett visszaélésekért, azokért a hatalommal való visszaélésekért, lelkiismereti kényszerítésekért és szexuális visszaélésekért, amelyeket az egyház vezető tagjai követtek el. Külön is bocsánatot kérünk mindazokért a visszaélésekért, amelyeket szerzetesek és az egyház más tagjai által fenntartott intézményekben követtek el. Bocsánatot kérünk a munkaerő-kizsákmányolás eseteiért is, amelyben sok kiskorúnak volt része.

Bocsánatot kérünk, valahányszor előfordult, hogy mint egyház nem nyújtottunk a bármely visszaélést elszennedőnek együttérzést, és nem kerestük konkrét tettekkel az igazságosságot és az igazságot. Bocsánatot kérünk.

Bocsánatot kérünk a hierarchia néhány tagja miatt, akik nem vállalták fel ezeket a fájdalmas helyzeteket, és hallgattak. Bocsánatot kérünk.

Bocsánatot kérünk azokért a gyermekekért, akiket elvettek anyjuktól, és valahányszor azt mondták az egyedülálló anyáknak, akik próbálták keresni elvett gyermeküket, vagy a gyermekeknek, akik keresték anyjukat, hogy az „halálos bűn”: pedig az nem halálos bűn, hanem a negyedik parancsolat! Bocsánatot kérünk.

Az Úr tartsa fenn és növelje a szegényezésnek és bünbáratnak ezt az állapotát, és adja meg az erőt, hogy elkötelezetten dolgozzunk annak érdekében, hogy soha többé ilyesmi ne forduljon elő, és sor kerüljön az igazságszolgáltatásra. Amen.

A SZENTATYA HOMÍLIÁJA

„Az örök élet igéi nálad vannak” (Jn 6,68)

A családok mostani világtalálkozójának végén családként az Úr asztala köré gyülekezünk. Köszönetet mondunk az Úrnak a családjainkban kapott sok-sok áldásért. El akarjuk kötelezni magunkat, hogy teljesen megéljük azt a hivatásunkat, hogy – a Gyermek Jézusról nevezett Szent Teréz megindító szavai szerint – „az Egyház szívében a szeretet” legyünk.

Ebben a csodálatos pillanatban, amikor közösségben vagyunk egymással és az Úrral, érdemes egy kicsit megállni, és mindannak forrására tekinteni, amit kaptunk. Jézus feltárja ezeknek az áldásoknak az eredetét a mai evangéliumban, amikor tanítványaihoz beszél. Sokan közülük zavartok, tanácstalanok és mérgesek is voltak. Megviselte őket, hogy elfogadják-e ezeket a „kemény szavakat”, melyek annyira ellentétesek a világ bölcsességével. Válaszul az Úr egyenesen ezt mondja: „A szavak, amelyeket nektek mondom, lélek és élet” (Jn 6,63).

Ezek a szavak, a Szentlélek ajándékának ígéretével, csordultig vannak étellel számunkra, akik hittel fogadjuk őket. Rámutatnak mindannak a jónak a forrására, amit ezekben a napokban megtapasztaltunk és ünnepeztünk: ez pedig Isten Lelke, aki állandóan új életet lehel a világba, a szívekbe, a családokba, az otthonokba és az egyházközségekbe. Minden új nap családjaink életében és minden új nemzedék egy új pünkösdi ígéretét hozza magával, egy családi pünkösdt, a Léleknek, a Paraklitosznak új kiadását, akit Jézus pártfogóként, vigasztalóként küld nekünk, aki valóban bátorságot önt belénk.

„Mi is az Úrnak akarunk szolgálni, mert ő a mi Istenünk” (Józs 24,18).

Mekkora szüksége van a világnak erre a bátorításra, amely Isten ajándéka és ígérete! A családi élet ezen ünneplésének egyik gyümölcseként úgy tértek haza otthonaitokba, hogy a bátorítás forrásává váltok mások számára, és megosztjátok velük Jézus „örök életet adó ígét”. Családjaitok ugyanis kiváltságos helyet és fontos eszközt jelentenek ezeknek az ígéknek a továbbadására, „jó hírként” mindenkinek, különösen azoknak, akik szeretnék elhagyni a pusztát és a „szolgaság házát” (vö. Józs 24,17), hogy a remény és a szabadság ígért földje felé induljanak.

A mai szentleckében Szent Pál azt mondja, hogy a házasság részese-dés Krisztusnak a jegyeséhez, az Egyházhoz fűződő örök hűségének misztériumában (vö. Ef 5,32). Ugyanakkor ez a tanítás, jóllehet nagy-szerű, „kemény szónak” tűnhet valakinek. Mert ha olyan szeretetben akarunk élni, ahogyan Krisztus szeretett bennünket (vö. Ef 5,2), az megköveteli, hogy utánozzuk az ő önfeláldozását, meghaljunk ma-gunknak, hogy egy nagyobb és tartósabb szeretetre szülessünk újjá. Arra a szeretetre, amely egyedül képes megmenteni a világot a bűn, az önzés, a kapzsiság, a kevésbé szerencsésekkel szembeni közöny szolgaságából. Ilyen az a szeretet, amelyet megismertünk Jézus Krisztus-ban. Ez egy családon keresztül testesül meg világunkban, és minden nemzedék keresztény családjainak tanúságtételén keresztül hatalma van arra, hogy ledöntsön minden korlátot, hogy kiengesztelje a világot Istennel, és azzá tegyen bennünket, akinek lenni rendeltettünk örök-től fogva: az emberiség egyetlen családjává, mely együtt él igazságos-ságban, szentségben és békében.

Nem könnyű a feladat, hogy tanúságot tegyünk erről a jó hírről. Ugyan-akkor azok a kihívások, amelyekkel szembe kell nézniük a mai kereszté-nyeknek, nem kevésbé nehezek, mint azok, amelyekkel az első ír misszi-onáriusoknak kellett szembenézniük. Szent Kolumbánra gondolok, aki társainak kicsiny csoportjával a kulturális hanyatlás sötét időszakában elvitte az evangélium fényét az európai földre. Az ő rendkívüli misz-zionáriusi eredményességük nem taktikai módszereken vagy stratégiai terveken alapult, nem, hanem a Szentlélek indításai iránti alázatos és felszabadító tanulékonyágon. A Krisztus és egymás melletti hűségük-ről való mindennapi tanúságtételük volt az, ami meghódította a szíveket, melyek epedve vágytak a kegyelem szavára, és ami hozzájárult az euró-pai kultúra megszületéséhez. Ez a tanúságtétel a spirituális és misszi-onáriusi megújulás örök forrása marad Isten szent és hű népe számára.

Természetesen mindig lesznek olyan emberek, akik ellenállnak a jó hír-nek, akik „zúgolódnak” a „kemény szavak” ellen. Ugyanakkor hasonlóan Szent Kolumbánhoz és társaihoz, akik jeges vizekkel és viharos tenger-ekkel néztek szembe, csak hogy kövessék Jézust, sose engedjük, hogy befolyásoljanak vagy elbátortalanítsanak minket a közöny fagyos te-kintetei vagy az ellenségesség viharos szelei!

Mindazonáltal alázatosan elismerjük, ha őszinték vagyunk magunkhoz, hogy mi is keménynek találhatjuk Jézus tanításait. Mennyire nehéz mindig megbocsátani azoknak, akik megsértene bennünket! Mekkora kihívást jelent mindig, hogy befogadjuk a migránst és az idegent! Meny-nyre fájdalmas elviselni a félrevezetést, a visszautasítást vagy az áru-

lást! Mennyire kényelmetlen feladat védelmezni a legtörekenyebbek, a még meg nem születettek vagy a legöregebbek jogait, akik zavarni látszanak szabadságérzetünket.

De épp ilyen körülmények között kérdezi tőlünk az Úr: „Ti is el akartok menni?” (Jn 6,67) A minket bátorító Lélek erejével és a mindig oldalun-kon álló Úrral válaszolhatjuk: „Mi hisszük és tudjuk, hogy te vagy Isten Szentje” (Jn 6,69). Izrael népével együtt ismételhettük: „Mi is az Úrnak akarunk szolgálni, mert ő a mi Istenünk” (Józs 24,18).

A keresztség és a bérmálás szentségével minden keresztény küldetést kap, hogy misszionárius, „misszionárius tanítvány” legyen (vö. Evangélii gaudium, 120). Az Egyház, mint egész, arra kapott meghívást, hogy „kilépjen” és elvigye az örök élet ígét a világ periferiáira. Ez az ünnepi szentmise erősítsen meg mindnyájukat, szülők és nagyszülők, gyer-mek és fiatalok, férfiak és nők, szerzetes testvérek és nővérek, szem-lélődők és misszionáriusok, diakónusok és áldozópapok, hogy megosz-szátok másokkal az evangélium örömét! Bárcsak meg tudnátok osztani a család evangéliumát, mint a világnak szóló örömet!

Amikor arra készülünk, hogy folytassuk saját utunkat, újítsuk meg hűségünket az Úrhoz, és ahhoz a hivatáshoz, amelyre valamennyien meghívást kaptunk. Magunkévá téve Szent Patrik imáját, mondjuk mindnyájan örömmel: „Krisztus bennem, Krisztus mögöttem, Krisztus mellettem, Krisztus alattam, Krisztus felettem.” A Szentlélektől kapott örömmel és erővel mondjuk bizalommal Jézusnak: „Uram, kihez men-nénk? Az örök élet ígét nálad vannak” (Jn 6,68).

Ferenc pápa szavai a szentmise végén

Ennek az eucharisztikus ünneplésnek és a családok eme csodálatos vi-lágtalálkozójának a végén, mely Isten ajándéka volt nekünk és az egész Egyháznak, szeretném kifejezni szívből jövő köszönetemet mindazok-nak, akik hozzájárultak megvalósulásához. Köszönetet mondok Mar-tin érseknek és a dublini egyházmegyének a szervezés és előkészítés munkájáért. Külön köszönöm a támogatást és segítséget, amelyet a kormány, a világi hatóságok, a sok ír és más országból jött önkéntes nyújtott, akik nagylelkűen feláldozták idejüket és energiájukat. Külön is szeretnék szívből köszönetet mondani mindazoknak, akik imádkoztak ezért a napért: öregeknek, gyermekeknek, szerzeteseknek, betegeknek, raboknak... Biztos vagyok abban, hogy ennek a napnak a sikere az ő egyszerű és állhatatos imáiknak köszönhető. Köszönet mindenkinek! Az Úr fizessen meg nektek!

